

Agnès Martin-Lugand

Šťastní,
lidé mají
snadný
život

motto román

Šťastní lidé mají snadný život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Agnès Martin-Lugand

Šťastní lidé mají snadný život – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Agnès Martin-Lugand

Šťastní,
lidé mají
snadný
život

Praha 2016

Přeložila Dana Melanová

Pro mé tři muže...

*Konec přirozeného smutku nespočívá v tom,
že zapomeneme na toho, kdo už tady není,
ale v tom, že ho dokážeme zařadit na správné
místo dokončeného příběhu a plně se zapojíme
do aktivní činnosti a věnujeme se plánům
a tužbám, které dávají životu smysl.*

Monique Bydlowski, *Sním o dítěti*

Don't worry. Life is easy.

Aaron, *Little love*

~ 1 ~

Jak jsem mohla zase ustoupit Félixovu naléhání? Nevím, jakým zázrakem mě vždycky dostal, kam chtěl; pokaždé našel argument, nějaké povzbuzení, aby mě přesvědčil. A já jsem tam šla. Opět jsem se nechala ukolébat, říkala jsem si, že tentokrát ten někdo bude v sobě mít cosi a já třeba podlehnu. Přesto jsem znala Félixě jako staré boty: náš vkus se diametrálně lišil. Když myslel a rozhodoval místo mne, byl vždycky zcela mimo mísu. Měla jsem to vědět po všech těch letech, co jsme se přátelili. Ale stejně jsem už pošesté za sebou trávila sobotní večer ve společnosti dokonalého imbecila.

Minulý týden jsem proti sobě měla odborníka na bio a zdravý život. Vypadalo to, že Félix poněkud

trpěl výpadkem paměti, pokud šlo o neřesti jeho nejlepší přítelkyně. Celý večer jsem poslouchala káravé poučky o tom, jak nezdravě žiju, kouřím, piju a špatně se stravuju. Tenhle alternativní fanatik v neforemné haleně vážně prohlašoval, že můj způsob života je naprosto katastrofální, že si koleduju o neplodnost a dokonce koketuju se smrtí. Félix mu určitě nedodal správné technické parametry ženy, o niž se měl ucházet. S nejkrásnějším úsměvem jsem mu odpověděla, že o smrti a chuti spáchat sebevraždu něco málo vím, a odkráčela jsem středem.

Dnešní kretén byl úplně v jiném stylu: docela pěkný chlápek, úctyhodná konzumace alkoholu, vůbec nepoučoval. Jeho ne zrovna zanedbatelnou chybou bylo, že mě chtěl dostat do postele historičkami o svých výbojích ve společnosti své milenkyně-kamery, jíž říkal GoPro: „S GoPro jsme letos v létě sjížděli ledovec... S GoPro jsme letos v zimě lyžovali na boulicích... Sprchoval jsem se s GoPro... Víš, tuhle jsem to zkusil v GoPro v metru...“ atd. Skoro hodinu nebyl schopen vyslovit jedinou větu, v níž by nepadlo slovo o kameře čelovce. Říkala jsem si v duchu, jestli s ní nechodí taky na záchod.

„Kam jestli chodím s GoPro? Myslím, že jsem ti dobře nerozuměl,“ přerušil se najednou.

Aha... myslela jsem nahlas. Měla jsem už dost role protivné holky, neschopné zajímat se o to, co se jí vykládá, a neustále si kladoucí otázku, co tady vlastně dělá. Rozhodla jsem se strhnout náplast naráz.

„Poslyš, jsi sympatickej kluk, ale prožíváš velkou lásku se svou čelovkou, chápu, že ta kamera je úžasná, a já nemám chuť se mezi vás dva míchat. Obejdu se bez dezertu. A kafe si umím udělat doma.“

„Hele, v čem je problém?“

Zvedla jsem se, udělal totéž. Místo sbohem jsem mu jenom zamávala a zamířila k pokladně na baru. Nejsem přece taková mrcha, abych ho nechala platit účet za tohle fiasko. Naposledy jsem se na něj podívala a utlumila záchvat smíchu. To já jsem teď měla mít kameru, abych si uchovala vzpomínku na jeho výraz. Chudák kluk...

Druhý den mě probudil telefon. Kdo se odvažuje rušit svatosvatý klid mého nedělního rána? Tu otázku jsem si klidně mohla odpustit!

„Jo, Félixí,“ zabručela jsem do mobilu.

„*And the winner is?*“

„Sklapni!“

Jeho zahýkání mě podráždilo.

„Za hodinu tě čekám, víš kde,“ vyslabikoval s námahou a zavěsil.

Protahovala jsem se v posteli jako kočka, než jsem se podívala na budíka: 12 hodin 45 minut. Mohlo by to být horší. Zatímco jsem v týdnu neměla žádný problém se vstáváním a otevírala jsem *Lidi* brzy, v neděli jsem si dosyta dopřávala spánku a postele; potřebovala jsem se nabít a vyčistit si hlavu. Spánek zůstal stále mým útočištěm; dříve jsem se musela vyspat ze svého velkého hoře, teď mi zase spánek pomáhal vypořádat se s drobnými problémy. Vstala jsem a zkonstatovala, že je venku krásně; pařížské jaro tady bylo v plném rozkvětu.

Na odchodu jsem se ovládla, abych s sebou nevzala klíče od *Lidi*; je neděle a já jsem si slíbila, že tam už nikdy nestrávím „den Páně“. Dala jsem si načas, než jsem došla do ulice des Archives. Jen tak jsem bloumala, dopřávala si koukání do výloh a při tom kouřila první cigáro toho dne, potkávala stále návštěvníky naší kavárny a zdravila je mávnutím. Toto poklidné kouzlo přerušil Félix, když jsem dorazila na naši nedělní terasu.

„Kde se flákáš, prosím tě? Málem mě vyhodili od stolu!“

„Dobrý den, miláčku Félixi,“ odpověděla jsem mu a mlaskla mu na tvář velkou pusou.

Přimhouřil oči.

„Jsi až moc miloučká, co za tím je?“

„Vůbec nic! Vyprávěj mi, jak ses měl včera večer? Kdy jsi skončil?“

„Když jsem ti volal. Mám hlad, objednejme si!“

Nechala jsem ho, aby mávl na číšníka a objednal nám brunch. Byl to jeho nový koníček. Prohlásil totiž, že po těch jeho bláznivých sobotních nocích ho pořádný brunch dostane do formy lépe než kousek staré ohřívané pizzy. Od té doby vyžadoval, abych seděla vedle něj a sledovala ho, jak do sebe cpe míchaná vejce, bagetu, klobásy a pije litr pomerančového džusu, aby uhasil žízeň po tahu.

Jako obvykle jsem jenom paběrkovala zbytky po něm; připravil mě o chuť k jídlu. Se slunečními brýlemi na nose jsme kouřili, pohodlně zaboření v židlích.

„Půjdeš za nimi zítra?“

„Jako vždycky,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Polib je za mne.“

„Jasně. Ty už tam nikdy nezajdeš?“

„Ne, už nemám potřebu.“

„A když si představím, že jsem tam dřív nechtěla ani vkročit!“

Teď to byl můj pondělní rituál. Kavárna měla zavřeno a já jsem šla navštívit Colina a Claru. Ať přšelo, foukal vítr nebo sněžilo, měla jsem s nimi schůzku. Vyprávěla jsem jim všechno, co se mi přes

týden přihodilo, drobné historky z *Lidi*... Od té doby, co mi Félix začal dohazovat nápadníky, jsem Colinovi vykládala, jak probíhala moje nepodařená rande, a smála jsem se s ním, jako bychom byli spiklenci. U Clary to bylo mnohem složitější, tam jsem jen těžko hledala spiklenecký tón. Při vzpomínce na dceru jsem padala do bolestné propasti. Mechanicky jsem si sáhla na krk; během jedné z těchhle schůzek s Colinem jsem si sundala z řetízku snubní prsten, který jsem tam nosila místo přívěsku. Definitivně.

Už několik měsíců jsem na krku nic nenosila. Vysvětlila jsem Colinovi, že jsem o tom hodně přemýšlela a nakonec přistoupila na schůzky, které mi domlouval Félix.

„Lásko... jsi tady... stále tu budeš..., ale odešel jsi... jsi daleko a nikdy se mi nevrátíš, smířila jsem se s tím... a mám chuť zase zkusit, víš...“

Vzdychla jsem, pokusila se polknout slzy a pohrávala si konečky prstů se snubním prstenem.

„Už mě tíží... Vím, že mi to nebudeš zazlívát... věřím, že už jsem připravená... sundám ho... cítím, že jsem se z tebe uzdravila... vždycky tě budu milovat, na tom se nic nezmění, ale teď je to jiné... umím už bez tebe žít...“

Políbila jsem hrob a sundala si řetízek. Oči jsem

měla plné slz. Ze všech sil jsem sevřela v dlani prstýnek. Potom jsem se zvedla.

„Tak zase příští týden, mé lásky. Claro... maminka... maminka tě má moc ráda.“

Odešla jsem, ani jsem se neobrátila.

Félix mi poklepal na stehno, a přerušil tak moje myšlenky.

„Projdeme se, je hezky.“

„Už jdu!“

Toulali jsme se po nábřežích. Jako každou neděli Félix vyžadoval, abychom přešli Seinou, zastavili se v Notre-Dame a zapálili tam svíčku. „Musím vykoupit své hříchy,“ ospravedlňoval se. Ale nedala jsem se obalamutit: ta jeho obětina patřila Claře a Colinovi, byl to jeho způsob, jak s nimi udržovat spojení. Zatímco rozjímal, čekala jsem na něj před katedrálou a dívala se, jak holubi pořádají nálety na turisty. Měla jsem akorát čas vykouřit cigáro a pak asistovat u remaku smrti maminky Amélie Poulainové, kterou předváděl Félix tak, že byl hoden Oscara – hlavně ten pláč! Potom mě ten nejúžasnější herec na světě vzal kolem ramen, pozdravil imaginární šílící publikum a klidně mě vedl k naší milované čtvrti Marais a našemu suši baru, kde jsme v neděli večereli.

~ ~ ~

Félix popíjel saké. „Musíme vyhánět čerta ďáblem,“ říkal mi. Já jsem zůstávala u vína tsingtao. Mezi dvěma maki přešel do útoku a vyžadoval ode mne referát. To bude krátké!

„Tak co vyčítáš tomu ze včerejška?“

„Jeho kameru GoPro na čele!“

„Teda! To je fakt vzrušující!“

Vlepila jsem mu pořádný pohlavek.

„Kdy už pochopíš, že nemáme stejnou sexuální orientaci?“

„To mám za to,“ lamentoval.

„Jdeme domů? Ten film na jedničce na nás nepočká.“

Félix mě doprovodil až ke dveřím domu, kde byla kavárna a kde jsem taky bydlela. Jako vždycky mě k sobě přitiskl a drtil mi kosti.

„O něco tě požádám,“ vypravila jsem ze sebe, když mě ještě svíral v objetí.

„O co?“

„Prosím tě, přestaň si hrát na seznamku, už mám po krk těch ztracených večerů. Strašně mě to otravuje!“

Odstrčil mě.

„Ne, nenechám toho. Chci, abys potkala bezvadného chlapa, sympatáka, s kterým budeš šťastná.“

„Vodíš mi samé kašpary, Félixi! Postarám se o sebe sama.“

Provrstal mě očima.

„Ještě pořád myslíš na toho svého Ira?“

„Přestaň říkat blbosti! Už je to rok, co jsem se vrátila z Irska. Slyšels mě od té doby mluvit o Edwardovi? Ne! Ten s tím nemá nic společného. Je to stará historie. A není moje vina, že mi představuješ výhradně blbečky!“

„O. K., O. K.! Dám ti nějaký čas pokoj, ale musíš se trochu otevřít novým setkáním. Víš stejně dobře jako já, že by si Colin přál, abys měla v životě někoho jiného.“

„To vím. A je to taky můj záměr... Dobrou noc, Félixí. A nashle zítra! Bude to velký den!“

„Yes!“

Vlepila jsem mu stejně hlučnou pusou jako před pár hodinami a vešla do domu. I přes Félixovo naléhání jsem se nechtěla přestěhovat. Líbilo se mi bydlení nad *Lidmi*, cítila jsem se ve svém malém bytečku fajn. Byla jsem v samém centru dění, což mi vyhovovalo. A hlavně jsem se právě tady dala dohromady, úplně sama a bez pomoci. Radši jsem šla pěšky po schodech, než abych jela výtahem, vyběhla jsem až do pátého patra. Dorazila jsem domů, opřela se zády o dveře a spokojeně vzdychla. Navzdory našemu poslednímu rozhovoru jsem strávila s Félixem nádherný den.

Myslel si, že se dívám na film v televizi, ale já ji ani nezapnula. Pustila jsem si hudbu, dnes večer to byl Ásgeir, *King and Cross*, a pokračovala v tom, čemu jsem říkala „můj lázeňský večer“. Rozhodla jsem se, že budu o sebe pečovat, a jaká jiná chvíle k tomu byla vhodnější než neděle večer? Udělala jsem si masku, peeling a všechny ty věci, které holky potřebují.

O hodinu a půl později jsem konečně vyšla z koupelny, voněla jsem a měla hladkou pleť. Udělala jsem si poslední dnešní kávu a svalila se na pohovku. Zapálila jsem si cigaretu a bloudila jsem v myšlenkách.

Félix se nikdy nedozvěděl, co způsobilo, že jsem Edwarda zasunula do hlubin své paměti, abych na něj už nikdy nemyslela.

Po návratu z Irska jsem neudržovala kontakt s nikým: s Abby, s Jackem ani s Judith a hlavně ne s Edwardem. A přitom mi nadevšechno chyběl. Vzpomínky na něj se mi vracely ve vlnách, někdy byly šťastné, jindy bolestné. Ale jak čas plynul, byla jsem si stále jistější, že už se na ně nikdy nezeptám, hlavně ne na Edwarda. Po tom čase by to nebylo k ničemu; dneska je to víc než rok... Přesto...

~ ~ ~

Asi tak před šesti měsíci, jedné zimní neděle, kdy lilo jako z konve, jsem zůstala zavřená doma a pustila se do úklidu skříně; našla jsem tam krabici s fotkami nás dvou, které udělal na Aranských ostrovech. Otevřela jsem ji a úplně se rozplynula, když jsem opět uviděla Edwardův obličej. Jako by mě zachvátilo šílenství, vrhla jsem se k telefonu, našla v seznamu kontaktů jeho číslo a zavolala mu. Chtěla jsem vědět, ne, vlastně jsem musela vědět, co s ním je. Při každém zazvonění jsem málem zase zavěsila, zmítala jsem se mezi strachem, že ho uslyším, a hlubokou touhou po něm. Spustil se záznamník: jenom křestní jméno, vyslovené jeho chraptivým hlasem, a pak pípnutí. Vykoktala jsem: „Ehm... Edwarde... Tady... Diane. Jen bych ráda věděla... ehm..., jak se máš... Zavolej mi... prosím.“ Ještě než jsem zavěsila, bylo mi jasné, že jsem udělala pitomost. Běhala jsem po pokoji a kousala si nehty. Posedla mě touha vědět, co je s ním, potřebovala jsem zjistit, jestli na mě zapomněl nebo ne, což mě přilepilo k telefonu na celý zbytek dne. Znovu jsem mu zkusila zavolat po 22. hodině. Nezvedl to. Když jsem se nazítří ráno probudila, nadávala jsem si do největších idiotů, uvědomila jsem si, jak směšné bylo moje zavolání. Tenhle záchvat šílenství mě poučil, že Edward už není, že zůstane navždycky

jenom epizodou v mém životě. Nasměroval mě, díky němu jsem se osvobodila od pocitu, že musím zůstat věrná Colinovi. Dnes jsem se cítila osvobozená i od něho. Byla jsem připravená přijmout někoho jiného.

~ 2 ~

Onoho pondělního rána jsem otevřela oči s úžasným vědomím důležitosti tohoto dne. Předem jsem si to vychutnávala. Až dnes večer ulehnu, budu jediným vlastníkem kavárny *Šťastní lidé čtou a pijou kávu*.

Po návratu z Irska jsem potřebovala několik týdnů, než jsem se ohlásila rodičům. Neměla jsem sebemenší chuť se s nimi spojit a poslouchat jejich kritické poznámky ke způsobu mého života. Když jsem jim konečně zatelefonovala, pozvali mě na večeri a já jsem přijala. Dorazila jsem do rodičovského bytu a okamžitě jsem se cítila mizerně jako pokaždé, když jsem tam vstoupila. Nedařilo se nám bavit se normálně. Otec mlčel, matka a já

jsme se točily kolem hrnců a nepřipadly na žádné téma rozhovoru. Když jsme všichni přešli ke stolu, otec se konečně odhodlal a oslovil mě:

„Tak jak to jde v obchodě?“ zeptal se s úsměškem.

Tón jeho hlasu a jeho uhýbavý pohled mě hned dostaly do defenzivy.

„Snažím se dát to tam postupně do pořádku. Doufám, že tak do dvou měsíců začnu vydělávat. Mám nějaké nápady.“

„Nevykládej nesmysly, vůbec se v tom nevyznáš. Říkáme ti to od chvíle, co Colin umřel: to on řídil kavárnu a ještě k tomu dělal svoji profesi!“

„Učím se to, tati! Chci to dokázat a dokážu to!“

„Nejsi toho schopná, a právě proto jsem se rozhodl, že vezmu věci do rukou sám.“

„A můžu vědět jak?“

„Protože pochybuju, že si zase najdeš mužského, který by dělal všechno za tebe, najmu seriózního a schopného vedoucího. Pokud si chceš dál hrát na servírku, nebudu ti v tom bránit. Zaměstná tě to.“

„Tati, nejsem si jistá, že ti rozumím...“

„Podle tvého výrazu je mi jasné, že mě chápeš moc dobře, už je konec s těmi dětinskostmi!“

„Na to nemáš právo!“

Prudce jsem vyskočila, židle se převrátila.

„Kavárna je moje, jsem tam doma!“

„Ne! Kavárna je naše a ty jsi u nás!“

V duchu jsem zuřila, ale věděla jsem, že má otec pravdu. To oni byli skutečnými majiteli *Lidi*: Colin je povzbuzoval, až nakonec vytáhli šekovou knížku a zařídili mi živnost.

„Jestli tě to baví, klidně dělej scény,“ pokračoval otec. „Dávám ti tři měsíce.“

Odešla jsem s prásknutím dveří. V tuto chvíli jsem pochopila, že jsem se změnila, že jsem tvrdší. Dříve bych byla zničená, zdeptaná, dostala bych se do deprese. Tentokrát jsem byla rozhodnutá, měla jsem plán. Oni v té době netušili, že už ho postupně uskutečňuju.

Začala jsem tím, že jsem v kavárně nainstalovala bezplatnou wi-fi. Díky tomu jsem přitáhla klientelu studentů, někteří tu trávili celé odpoledne a pracovali v zadní místnosti. Snížila jsem cenu kávy a piva, což mi zaručovalo jejich věrnost. Většinou si zvykli kupovat u mě knihy; věděli, že se ochotou přetrhnu, jen abych jim sehnala literaturu potřebnou ke studiu. Pravidelná otevírací doba také přinesla ovoce: otvírala jsem každý den ve stejnou hodinu, což byl rozdíl od doby, kdy vedl kavárnu sám Félix. To hodně přispělo ke klidné atmosféře kavárny. Nikdo už nenašel zavřené dveře.

Tři špičky denně byly jasné: ráno se u mě lidé zastavili na kafe, než šli do práce, o polední pauze tu vysedávali čtenářští maniaci, kteří zapomínali obědvat, jen aby vyčtenichali nový román, a večer sem zašli klienti po práci na aperitiv; ti si sedali k baru a občas i koupili kapesní vydání knihy, aby zabili osamělý večer. Opakovaně jsem nechávala volnou ruku Félixovi, aby zorganizoval tematický večer; nebylo mu rovno, pokud šlo o kvality animátora. Pokaždé sehnal nějakého podivínského hosta, fantasticky vzdělaného, který debatoval o tématu – vždycky šlo o téma ožehavé – a alkohol díky tomu tekl proudem. A to tak dobře, že účastníci večera vždy odcházeli s několika knihami pod paží a ani vlastně nevěděli, o čem se debatovalo. Félixovo spropitné spočívalo v příslibech vášnivých nocí. Nikdy jsem se těch večerů neúčastnila, to byla výlučně Félixova parketa; a také chvíle, kdy jsem mu dopřávala zábavu a zavírala oči nad jeho undergroundovou klientelou.

Chtěla jsem, aby se kavárna stala příjemným místem s vřelou atmosférou, kam může přijít kdokoli a kde má své místo literatura všech žánrů. Chtěla jsem čtenářům radit, a přitom jim umožnit, aby si přečetli příběhy, na něž mají náladu, a nemuseli se za to stydět. Nezáleželo na tom, jestli čtou román ověnčený literárními cenami nebo

nenáročný román, důležité bylo jen jedno: aby klienti četli a neměli pocit, že je někdo soudí za jejich výběr. Četba pro mě odjakživa znamenala radost a já jsem si přála, aby osoby, co navštěvují moji kavárnu, měly stejné pocity, objevovaly příběhy a prožívaly dobrodružství. Na mých policích měly místo všechny literární žánry; detektivky, romány, milostné příběhy, poezie, *young adult*, svědectví, bestsellery i tituly důvěrnější. Byl to můj velký bazar, kde jsme se všichni – Félix, obvyklí návštěvníci i já – znovu nacházeli. Milovala jsem hon za pokladem, abych našla přesně TU knihu. Noví klienti byli postupně zasvěcováni těmi stálými.

Teď pro mne kavárna znamenala rovnováhu. Umožňovala mi držet hlavu nad hladinou, díky ní jsem si znovu vybudovala svůj život v Paříži, uvědomila si, do jaké míry je pro mne práce blahodárná, dokázala sobě samé – když už to nemůžu dokázat rodičům –, že jsem schopna něco dělat. Díky *Lidem* se ze mne opět stala bytost se sociálními kontakty, byla jsem pracující žena, odpovědná sama za sebe. Potřebovala jsem ztratit, co mi bylo nejdražší, abych si uvědomila pouto, které mě váže k tomuto místu, k těmto čtyřem stěnám. Už celý rok jsem si nevzala jediný den volna, nebyla jsem

schopna kavárnu opustit a věděla jsem, že už nikdy nedovolím, aby se o ni Félix staral sám.

Jen jednou něco vybuchlo, a nemohl za to nedostatek hostů, byla to pouze moje vina. Napadlo mě, že každou středu odpoledne uspořádám čtení pro děti. Félix mě v tom podporoval, věděl, jak moc mám ráda dětskou literaturu. Udělali jsme tomuto podniku reklamu, rozdávali letáky po okolních školách, v dětských centrech atd. Obnovila jsem pípu na limonádu a hlavně jsem nakoupila dětské knížky. Velký den přišel. Po špičkách přicházely mámy se svými potomky a já jsem sebou trhla při každém zaznění zvonku nade dveřmi; stalo se mi to poprvé za celé týdny. Utekla jsem za bar. Jen jsem je přivítala a nasměrovala k malému sálku vzadu. Požádala jsem Félix, aby tam všechny usadil, a zatím jsem venku kouřila. Protože to trvalo věčnost, přišel za mnou a sdělil mi, že se čeká jenom na mě; role moderátorky byla vyhrazená mně. Dovrávorala jsem až ke skupince dětí s matkami. Když jsem začala číst *Modrého pejska*, nepoznala jsem svůj hlas.

Pak ke mně přistoupil asi tříletý chlapeček a já jsem pochopila, že to byl ode mne osudový omyl. Koukla jsem se na něj, couvla jsem a roztrásla se po celém těle. V tu chvíli jsem chtěla, aby tu byla

Clara, opřela se mi o kolena a podívala se do knížky zblízka. Zabořila jsem nos do chlapcových vlasů. Kniha mi vypadla z rukou a zavolala jsem na pomoc Félixě. Objevil se vcukuletu, stál u mne a hlídal mě. Vzal to za mne, šaškoval a já jsem se zabarikádovala u sebe nahoře. Strávila jsem zbytek dne a celou noc zamotaná v příkrývce, křičela jsem do polštáře, plakala a volala Claru.

Druhý den jsem poslala dětské knihy zpátky k vydavatelům. Tahle krize mě poučila o jedné věci: nikdy se nevzpamatuju ze ztráty své dcery. Mohla jsem se uzdravit z Colina, z ní ne. Žádné dítě už nikdy nevstoupí do mého života ani k *Lidem*, to jsem si také uvědomila.

Navzdory tomuto incidentu jsem se k něčemu rozhodla. Sjedнала jsem si schůzku v bance a nechala si vyplatit Colinovu životní pojistku. Všechno předvídal, zajistil to tak, aby mi nic nechybělo. Odmítala jsem dříve rozházet tyhle peníze, měly mi posloužit k něčemu důležitějšímu, k něčemu, co by mu udělalo radost. Potřebovala jsem vymyslet plán hodný formátu mého manžela, a našla jsem ho: odkoupím *Lidi* od rodičů.

Velký den přišel: závěr bitvy s mými rodiči, která trvala celé měsíce. Tahle událost mi ovšem nezabránila v návštěvě Colina a Clary. Kráčela jsem se

vztyčenou hlavou a s úsměvem na rtech po pěšinách hřbitova. Položila jsem na hrob náruč bílých růží a zkroutila jsem se, abych si mohla kleknout, a přitom nevypadala směšně; oblékla jsem si černé šaty – trochu moc usedlé – a vzala si lodičky na jehle, což už se mi nestalo celou věčnost. Rodiče mě určitě notáři popsali jako depresivní a nezodpovědnou osobu, chtěla jsem mu dokázat opak.

„Lásko moje, je to velký den! Dnes večer budeme opravdu doma. Doufám, že jsi na mě pyšný, dělám to pro vás dva. A protože nedělám věci napůl, jakmile to podepíšeme, budu s Félixem oslavovat! Když jsem mu to řekla, myslela jsem, že se rozberečí radostí. Život zase běží, jak má... je to zvláštní... Nesmím se opozdit, čekají mě u notáře! Miluju vás, mé lásky. Claro... maminka... je s tebou...“

Políbila jsem jejich hrob a opustila hřbitov.

Čtení dokumentů u notáře proběhlo v klidu a tichu. Velká chvíle byla tady: podpis. Musela jsem se soustředit nadvakrát, tak jsem se třásla. Emoce mě přemohly, povedlo se mi to, myslela jsem jenom na Colina a na to, jakou ženou jsem se stala. Když jsem si zase sedla na své místo, ucítila jsem v očích slzy. Pohlédla jsem na matku, měla prázdný pohled. Potom mi notář podal list, kte-

rý potvrdoval, že jsem se stala majitelkou podniku. Ano, přesně tak: stálo tam černé na bílém, že jsem vdova, bezdětná, majitelka podniku. Notář nás zdvořile vyzval k odchodu. Jakmile jsem byla na chodníku, obrátila jsem se k rodičům, něco jsem hledala, ani vlastně nevím co.

„Nemysleli jsme si, že to dotáhneš až do konce,“ řekl mi otec. „Aspoň jednou se snaž všechno nepokazit.“

„To není mým záměrem.“

Otočila jsem se k matce. Přistoupila ke mně a políbila mě vřeleji, než bylo jejím zvykem.

„Nikdy jsem neuměla být matkou, jakou jsi potřebovala,“ šeptla mi do ucha.

„Jsem z toho smutná.“

„A mně je to líto.“

Dívaly jsme se jedna druhé do očí. Měla jsem chuť se jí zeptat: Proč?

Pochopila jsem podle jejího výrazu, že by nespolkla mé otázky, mé výtky. Matčin krunýř měl trhlinu, jako by konečně dokázala pocítit výčitky. Ale nebylo už příliš pozdě? Otec ji vzal za paži a řekl jí, že musí jít. Povzbudit mě patrně mělo jejich „brzy na shledanou“. Přešli ulici, já jsem šla po druhé straně. Nasadila jsem si sluneční brýle a zamířila ke *své kavárně Šťastní lidé čtou a pijou kávu*. Sešla jsem po bulváru Sébastopol,

dokráčela do ulice de Rivoli. Nezkracovala jsem si cestu uličkami, lákaly mě velké tepny, chtěla jsem jít kolem radnice, chtěla jsem, aby do mne vráželi chodci celou cestu po bulváru de l'Hôtel de Ville. Když jsem konečně zahrnula nalevo do ulice Vielle-du-Temple, zbývalo mi domů asi sto metrů. Félix měl určitě pod kůží nějaké souřadnice mého pohybu, protože přesně ve chvíli, kdy jsem překračovala práh, nechal bouchnout šampaňské. Víno vystříklo na bar. Ani nenaplnil vysokou sklenku, to by byla příliš velká námaha, jednoduše mi podal lahev.

„Jsi ženskéj zabiják!“

Pořádně jsem si přihnula. Bublínky mi podráždily papily.

„Kurva! Když si pomyslím, že jsi teď moje šéfk!“

„To je teda třída!“

„No, radši mám tebe než tvého otce,“ utrousil a chytil lahev.

„Félixi, ty budeš vždycky společníkem mého srdce.“

Přitiskl mě k sobě a drtil v objetí, načerž si zase pořádně přihnul on.

„Svinsky to štípe!“ řekl a pustil mě, v očích měl vlhko.

„Tak a teď ten slíbený mejdan!“

Ani jsem se nešla nahoru převléknout. Jen jsem

utřela šampaňské na barovém pultu a zavřela kavárnu. Félix mě protáhl bary. Byl všude známý jako falešná pěťka, do každého podniku vstoupil jako velký grand, předem už věděli, jaké koktejly nám naservírovat. Můj nejlepší přítel tenhle večer skutečně pečlivě připravil a nic neponechal náhodě. Všichni jeho milenci a nápadníci se zmáčkli, aby mi udělali místo; Félix mě miluje, musí se tedy o mne starat. Naše jízda byla vykolíkována ztřeštěnými setkáními, červenými koberci, konfetami, květy, které mi zabodávali do vlasů, zkrátka všechno bylo pro mě, byla jsem královna večera. Celá ta šílená atmosféra, jíž mě Félix obklopil, mě možná opájela ještě víc než alkohol, který mi nalévali.

Přišel čas večere. Zastavili jsme se v jednom podniku na španělská tapas, nedá se ani vylíčit, co všechno jsme tam do sebe nacpali. Měli jsme rezervovaná místa u baru. Félix dobře věděl, že strašně ráda sedím na vysoké barové stoličce a koukám, co se děje za pultem. Dekantovala se tu pro nás lahev červeného. Félix zvedl svoji sklenici:

„Na tvé rodiče, kteří už tě nebudou štvát!“

Neodpověděla jsem, ochutnala víno, bylo silné, husté, naprosto se hodilo k tomu, co jsem v tomto okamžiku prožívala.

„Už nemám rodinu, Félixi...“

Nenašel odpověď.

„Uvědomuješ si to? Už nic mě neváže k rodičům, nemám sourozence. Colin a Clara odešli. Jsi jediný, kdo mi zůstal. Ty jsi moje rodina.“

„Od chvíle, co jsme se na fakultě potkali, držíme spolu, nikdy se to nezmění.“

„Vždycky jsme všechno dělali spolu!“

„Akorát jsme spolu nespali!“

To byla pro nás oba přímo úděsná představa! Dal si prst do pusy, jako by se chtěl vyzvracet, udělala jsem totéž. Dva pubertáci!

„No jo, ale jestli někdy změníš názor na haranty a nenajdeš správného chlapa, můžu si zahrát na spermiovou banku. Naučil bych toho kluka žít!“

Rozchechtala jsem se, až jsem vyplivla víno.

„Jak ze sebe vůbec můžeš vypravit takovou nehoráznost!“

„Vypadalo to moc sentimentálně, už mě to sralo.“

„Máš pravdu! Chci tancovat, Félix.“

„Tvoje přání je mi rozkazem.“

Dorazili jsme k baru, kde se tančilo, a předběhli celou frontu čekajících: Félix vstoupil jako král. Před mýma šokovanýma a stydlivýma očima vášnivě políbil na ústa vyhazovače. Naposledy jsem ho viděla v takovém rozletu, když jsem se loučila

se svobodou. Ve VIP boxu na nás čekalo šampaňské. Vyzunkla jsem dvě vysoké sklenice a vrhla se na parket. Svíjela jsem se tam se zavřenýma očima; cítila jsem se živá, omládlá o deset let, omytá ze svých smutků. Měla jsem právo zase si užívat života.

„Vyjednal jsem ti to,“ šeptl mi Félix do ucha. „Využij toho, není to na smyčce.“

Dva páry paží mě vynesly na pódium. Basy a bubny mě dovedly do transu. Na pár minut jsem se stala královnou večera s *Panic Station* od skupiny Muse. Celé týdny jsem to poslouchala stále dokola, Félix už to nemohl slyšet. Dokonce mě jednou překvapil, jak uklízím v *Lidech* a mám tuhle píseň ve sluchátkách. Teď jsem měla své publikum, nechala jsem ho opakovat refrén: *Ooo, 1, 2, 3, 4 fire's in your eyes. And this chaos, it defies imagination. Ooo, 5, 6, 7 minus 9 lives. You've arrived at panic station.*

Kolem čtvrté ráno jsme se společně rozhodli, že se vrátíme ke svým larům a penátům. Návrat byl poměrně strastiplný a dost rušivý pro všechny spáče. Pořád jsem jako magor vřískala svoji milovanou píseň, Félix mi dělal sbory, lahev šampaňského měl pod bundou. Doprovodil mě až ke dveřím domu. Koukl na výkladní skříň *Lidí*.

„Šťastní lidé berou život do vlastních rukou! Jsi doma! Ve svém!“

„To je úžasný!“

„Vyjdeš nahoru sama?“

„Yes!“

Přitulili jsme se k sobě a chvíli tak zůstali.

„Dobrou noc, rodino moje,“ řekla jsem.

„Zopáknem si to?“

„Nepřichází v úvahu!“

Nechala jsem ho, aby otevřel dveře.

„Zítرا ráno bude zavřeno, tak se pořádně vyspi.“

„Díky, šéfko.“

Odešel rozveselený, jako by ho postavila na nohy představa volného dopoledne. To ovšem netušil, že hodlám otevřít ráno jako vždycky.

Probuzení bylo dost náročné. S přivřenýma očima jsem se prohrabala lékárníčkou a spolkla tabletku paracetamolu, ještě než jsem vypila první ranní kávu. To pro mne bylo obvykle vyloučené. Dala jsem si studenou sprchu, abych si vyčistila hlavu. Když jsem si navlékala ponožky, říkala jsem si, že největší chybou včera nebyl tah s Félixem, ale to, že jsem si nechala lodičky celou noc. No co! Je sice duben, ale já budu pracovat v sandálech!

Jako každé ráno jsem zašla do pekárny pro svůj obligátní croissant a čokoládový koláček. Potom jsem otevřela *Lidi* a dveře nechala dokořán. Doufala jsem, že svěží ranní vzdoušek mě udrží v bdělém stavu. Co se dá dělat, nohy v sandálech mi budou mrznout. Uvedla jsem do chodu přístroj na espresso a připravila si trojitou dávku kávy. Mí první ranní návštěvníci klidně přicházeli a probouzeli se spolu se mnou, když listovali ranním vydáním *Le Parisien*. Po první vlně jsem dala do pořádku všechno potřebné, zkontrolovala zásoby, ověřila účty, jak jsem to dělala už skoro rok, a pak jsem přelétla knižní novinky. Věděla jsem, že budu mít dost dlouhou dobu klid, protože Félixovo přispání se určitě protáhne do odpoledne. Jen ať si to užije! Nic se nezměnilo, a přesto bylo všechno úplně jiné. Vyšla jsem z bitvy s rodiči dospělá a zklidněná. Už jim nic nedlužím. A život, můj život se u nich nezastavil, i když si z toho odnesu jistou hořkost.

~ 3 ~

Na sklonku onoho prosluněného dne jsem se opírala o výlohu a kouřila na chodníku cigaretu, když vtom do kavárny strčil nos nějaký host. Koukla jsem na něj, nikoho mi nepřipomínal, Félix ho klidně může obsloužit sám. Když jsem se vracela na své místo, můj společník chytal lelky a zákazník vypadal nerozhodně a zmateně před řadami knih a jejich náhodným uspořádáním. Přistoupila jsem k němu.

„Dobrý den, můžu vám nějak pomoci?“

Obrátil se ke mně a chvilku jen tak stál. Neurčitě jsem se usmála.

„Ehm... dobrý den... myslím, že už jsem našel, co potřebuju,“ oznámil a vzal si namátkou jednu knížku. „Ale...“

„Ano?“

„Můžu si ještě objednat?“

„Samozřejmě!“

„Dal bych si pivo.“

Usadil se k baru a díval se, jak mu čepuju pivo, pak se na mě místo poděkování pousmál. Začal si cosi vyťukávat do mobilu. Nenápadně jsem ho pozorovala. Z toho muže čiselo cosi uklidňujícího. Měl šarm, ale nedokázala jsem říct, jestli bych se za ním na ulici ohlédla. Félix si odkašlal, což mě přivedlo zpátky do reality. V koutku úst měl úsměv a mě to podráždilo.

„Co je?“

„Můžeš zavřít sama? Někde mě čekají, víš...“

„Žádný problém, ale nezapomeň: zítra nám přivezou zásoby a já si nehodlám zase strhnout záda.“

„V kolik hodin?“

„V devět.“

„Počítej se mnou.“

Chytil sako, vlepil mi pusku na tvář a odešel. O pár minut později měl můj host hovor, který ho patrně naštvál. Pořád mluvil, dopil pivo, zvedl se a pohledem se mě zeptal, kolik to dělá. Zaplatil a řekl tomu na druhém konci, aby nezavěšoval. Dal si ruku před mikrofon a obrátil se ke mně:

„Hezký večer... máte to tady moc pěkné.“

„Děkuju.“

Obrátil se, zvonek na dveřích se rozezněl, když odcházel, a já jsem se usmála. Potřásla jsem hlavou a rozhodla se, že zavřu o chvílku dřív.

Samozřejmě jsem druhý den ráno přejímala zboží sama. Abych si ulevila, vztekle jsem zavolala Félixovi. Do záznamníku jsem zajechla: „Pěkně mě štveš, Félixi! Zase to za tebe odřů!“

Poprosila jsem závozníka, aby mi pomohl odnést krabice do kavárny, ale odmítl. Sklesle jsem pozorovala odjíždějící dodávku. Vyhrnula jsem si rukávy a popadla první balík – ten nejmenší – když mě kdosi oslovil:

„Počkejte! Pomůžu vám!“

Host ze včerejška mi nedopřál čas, abych zareagovala; vzal mi z rukou břímě.

„Co tu děláte?“ zeptala jsem se.

„Bydlím poblíž. Kam to mám položit?“

Dovedla jsem ho až do kumbálu, který nám sloužil jako sklad, a pokračovala ve výslechu:

„Nikdy jsem vás tady neviděla.“

„To je normální, přistěhoval jsem se před třemi týdny. Hned první den jsem si vás všiml... tedy vaší kavárny... krátce až včera jsem měl čas kouknout se zblízka. Takže... to ostatní dám taky sem?“

„Ne, nechte to, zvládnou to. Nezdřijte se.“

„Tohle taky?“ odpověděl mi s širokým úsměvem, než si sundal bundu a chopil se další krabice.

Byl neuvěřitelně výkonný; během deseti minut bylo všechno uklizené.

„Už to je! Tak vidíte, ani to netrvalo.“

„Děkuju... máte ještě chvilku?“

„Ano,“ odvětil a podíval se na hodinky.

„Svěřuju vám na dvě minuty krám.“

Vyběhla jsem do pekárny a nakoupila tam o něco víc než svoji obvyklou denní dávku. Ten slavný klient se ani nehnul, když jsem se vrátila do *Lidí*.

„Snídaně jako poděkování. Berete?“

„Pokud mi budete říkat křestním jménem a budeme si tykat!“

Zasmála jsem se a podala mu ruku.

„Diane.“

„Olivier, těší mě...“

„Jsem ti hrozně zavázaná. Tak ke stolu!“

Přešla jsem za bar a uvědomila si, že se usmívám jako měsíc v úplňku. Olivier se usadil na stoličku.

„Kafe?“

„Vypadá to, že po něm budu šťastný...“

„Ale funguje to i s čajem, buď v klidu.“

„Ne, kafe je perfektní.“

Naše snídaně se protáhla, mluvili jsme o čtvrti, o dešti, o krásném počasí... prostě fajn. Olivier byl nenucený, příjemný a mně se líbilo koukat se na jeho usměvavé hnědé oči a dolíčky. Právě jsem se dověděla, že je fyzioterapeut, když se podíval na hodinky.

„Krucí! Mám prvního klienta.“

„To mě mrzí... je to moje vina.“

„Ne, moje, je mi tady dobře. Myslím, že sem budu chodit často.“

„Dveře ti budou vždycky otevřené... Tak utíkej! Padej!“

Vyběhl.

Za necelých pět minut se objevil Félix s debilním úsměvem na rtech.

„Tomu říkám drzost! S křížkem po funuse!“

„Jsi docela v pohodě a vypadáš úžasně, jak vidím! A podle toho, co vím, ses zrovna moc nezapotila.“

Vykulila jsem oči a otevřela pusu.

„Cože... cože... jak ses...“

„Hele, ta kavárna naproti je fakt humus, ale jako pozorovatelná milostného tokání byla dokonalá!“

„Tys to plánoval!“

„Včera to přímo bilo do očí. Ten chlápek po tobě evidentně jede, brousí kolem *Lidí* už pár dní.“

Dneska ráno jsem si ho otestoval. Je to fajn chlap, chápu, že se ti líbí.“

„Ale... vůbec ne...“

„Zamilovaná a pitomá, jak rozkošné!“

První facka toho dne.

„Je to sympaťák, nic víc. Dej mi pokoj. A možná... už sem nikdy nepřijde.“

„To vykládej někomu jinému!“

Ještě ten večer jsem se přistihla, že hledím na ulici. Olivier už se neobjevil. Zavřela jsem a odmítla si přiznat, že jsem zklamaná. Přesto jsem si ten horečnatý stav užívala: byla jsem zase nahoře, vznášela jsem se, okouzlovalo mě, že cítím v životě zase tu lehkost. Bylo to opravdu poprvé od Colina, kdy jsem něco takového prožívala. Poprvé, kdy mě nějaký muž zaujal a vzbudil můj zájem.

Uběhly dva dny a Oliviera jsem ještě z hlavy nepustila. Obrátila jsem tabulku na dveřích na ZAVŘENO, když přiběhl. Opřel se rukama o kolena a prudce oddychoval. Otevřela jsem dveře.

„Stihl jsem to!“ vypravil ze sebe.

„Je zavřeno!“

„Vím, ale ty tu ještě jsi. Už dvakrát jsem tě minul, dneska se mi to musí povést.“

„Co chceš?“

„Vypít si s tebou skleničku. Trávíš večery tím,

že koukáš na druhé, jak se tu baví po práci. Taky na to máš právo...“

Musel si všimnout, v jakém jsem šoku.

„... teda jestli na tebe někdo nečeká... promiň, mělo mě to napadnout... Tak... já jdu...“

Už se obrátil. Chytila jsem ho na ulici. Nechtěla jsem, aby odešel. Když jsem na něj koukala, bylo mi dobře.

„Nikdo mě nečeká.“

„Fakt?“

„Když ti to říkám!“

Šli jsme nahoru ulicí Vieille-du-Temple a došli až do ulice de Bretagne. Rychle jsme si vybrali místo na terase. Olivier mi kladl spoustu otázek o *Lidech*; uhýbala jsem, pokud šlo o začátky kavárny. Také se snažil zjistit, kdo je Félix a co pro mne znamená. Podle jeho výrazu jsem pochopila, že homosexualita mého společníka ho značně uklidnila. Dověděla jsem se, že je mu sedmatřicet, že dlouho pracoval v Belgii, kde taky studoval, než se asi před pěti lety vrátil do Paříže. „Návrat ke kořenům,“ vysvětlil mi. Bylo mi jasné, že se blíží chvíle, kdy mu toho o sobě budu muset povědět víc. A tehdy jsem se rozhodla, že naše posezení zkrátím: nebyla jsem si jistá, jestli je připravený vyslechnout, jaká skutečně jsem a co jsem zažila. Cítila jsem se s ním dobře a skoro jsem pa-

nikařila při pomyšlení, že bych ho zapudila. Jestli však má mezi námi k něčemu dojít, stejně mu nemůžu svoji minulost skrývat. To by nešlo. Vážně hlavolam.

„Oliviere, děkuju ti za skleničku, ale teď už půjdu domů. Bylo to moc hezké.“

„Tvůj názor vrchovatě sdílím. Kde bydlíš? Můžu tě doprovodit?“

„Žiju nad *Lidmi*, je to od tebe hezké, ale fakt mě nemusíš doprovázet zpátky do přístavu.“

„Dovolíš mi tedy aspoň, abych šel kousek cesty s tebou?“

„Když na tom trváš...“

Vyrazili jsme na zpáteční cestu. Nebylo mi zrovna nejlíp, už jsem s ním nedokázala mluvit, uhýbala jsem pohledem. Rozhostilo se mezi námi rozpačité ticho. Asi po pěti minutách chůze se Olivier zastavil.

„No, už tě nechám samotnou...“

Pohlédla jsem na něj zpříma. Zase se na mě usmál, i když jsem už pár minut neotevřela pusu.

„Můžu za tebou zase přijít do *Lidí*?“ zeptal se.

„Když chceš... brzy nashle.“

Couvla jsem o dva kroky a pořád jsem se na něj dívala, teprve pak jsem se otočila a kráčela ke svému bytu. V průchodu pro pěší mezi ulicí *Vieille-du-Temple* a ulicí *des Quatre-Fils* jsem se

přes rameno ohlédla: Olivier stál pořád na stejném místě a zamával mi. Povzdechla jsem a usmála se, než jsem pokračovala. Už jsem nevěděla, co dělat... Hned jak jsem dorazila domů, jsem si šla lehnout. Dlouho jsem nemohla usnout.

Félix si možná všiml, jak jsem byla v následujících dnech nervózní, ale nezmínil se o tom. Zabývala jsem se svými běžnými povinnostmi, ale nepřestávala jsem přemítat o Olivierovi a příštím milostném poměru. Jak mu mám říct o své situaci, a přitom ho neodehnat? Jedna věc byla, že jsem měla chuť prožít si vztah, už jsem na to byla připravená, a druhá – nenahnat novému partnerovi strach svou zranitelností, minulostí a jejím vlivem na můj ženský život.

V sobotu večer byl klid. Venku bylo celý den krásné počasí a všichni stálí hosté mě opustili a seděli na terasách. Chápala jsem je, udělala bych na jejich místě totéž. Chtěli jsme zavřít brzy. Byla jsem za barem a Félix jen tak seděl na stoličce a zevloval.

„Co máš v plánu dneska večer?“ zeptala jsem se, zatímco jsem nám nalévala červené.

„Ještě jsem se nerozhodl, to víš, všude si mě žádají a já netuším, komu věnuju přízeň.“

Naštěstí tu byl, vždycky řekl něco, co mě rozesmálo.

„A ty?“ pokračoval a přitukl si se mnou.

„Já mám rande s *Největším kabaretem na světě*.“

„Nemáš žádné zprávy o svém obdivovateli?“

„Ne, to jsem si mohla myslet. Stejně vezme nohy na ramena, až se dozví o Colinovi a Claře... a o tom zbytku...“

„Zbytku? O tom s dětmi? To je směšné, jednou tě to přejde.“

Jen při tom pomyšlení jsem se rozklepala.

„Ne, to si nemyslím.“

„Diane, ty do toho moc šlapeš. Nikdo přece po tobě nechce, aby ses hned teď znovu vdala nebo založila rodinu. Potkáš chlapa, strávíš s ním nějaký čas, užiješ si a necháš věci jen tak běžet.“

„Každopádně to stejně vyšumělo.“

„To není tak jistý, koukni, kdo k nám jde...“

Uviděla jsem Oliviera, který se chystal otevřít dveře. Srdce se mi poplašeně rozbušilo.

„Ahoj,“ pronesl prostě, když vstoupil.

„Ahoj, Oliviere,“ pozdravil ho vesele Félix. „Sedni si.“

Félix poklepal na stoličku vedle sebe. Olivier se opatrně blížil a pohledem mě žádal o souhlas.

„Budeš pít totéž co my?“ zeptala jsem se.

„Proč ne?“

Félix se staral o konverzaci, zahrnoval Oliviera otázkami o jeho životě a jeho práci. Olivier se ochotně podroboval výslechu. Pod pláštěm humoru se můj nejlepší kamarád snažil vyzvědět, jestli jde o solidního muže; i když by ochotně prodal otce i matku, jen abych si někoho našla, vlastně ho to děsilo. Natolik jsem ho znala. Já jsem do diskuse nezasahovala; nebyla jsem toho schopná. Znovu jsem umyla všechno nádobí. Několikrát jsem vyleštila každou skleničku, každý talířek, co tu byl. Uhýbala jsem před Olivierovým očima, jakmile jsem na sobě cítila jeho pohled. Když už jsem musela uznat, že nemám nic, co bych mohla mýt, oplachovat, leštit... vzala jsem si svůj balíček cigaret pod barem a šla si ven zakouřit.

Už jsem pálila druhé retko, když jsem zaslechla zvonek nade dveřmi: Félix.

„A je to, král si vybral! Víím, s kým se dneska spustím.“

„Ne... prosím... nemůžeš mě tu s ním nechat samotnou.“

„Jeho jediná chyba je, že nekouří. Jinak je to fajn chlap. To člověk cítí. Nedělej si hlavu. Promluv si s ním. Pusť se do toho! Užívej si trochu života!“

Dal mi pusu.

„Čeká na tebe.“

Félix odešel, spokojený jako želva. Zhluboka jsem se nadechla, než jsem vstoupila do *Lidí*.

„Ehm...“ pozdravil mě Olivier.

„Ehm...“

„Co bys řekla večeri ve dvou?“

Vrátila jsem se za bar a napila se vína. Olivier ze mne nespouštěl oči.

„Můžeme zůstat tady?“ navrhla jsem. „Zavřu bar a večer je náš.“

„Jen když mi dovolíš, abych se postaral o večeri.“

„Tak jo.“

Seskočil ze stoličky, zamířil ke dveřím, ale rozmyslel si to a obrátil se ke mně.

„Budeš tady ještě, až se vrátím? Neutečeš?“

„Ne, věř mi.“

Obdařil mě širokým úsměvem a vyšel.

Abych zabila čas, než zase dorazí, zhasla jsem světla ve výloze a otočila tabulku na dveřích na – zavřeno –, vyměnila jsem muziku, dala jsem do přehrávače poslední album Angus & Julia Stone a šla se zavřít na toaletu. Vypadala jsem děsně; přišla jsem dneska ráno pozdě, neměla jsem ani čas se namalovat a můj parfém už zrovna nevyňikal svěžestí. Problém: nechtěla jsem riskovat, že by Olivier našel po návratu zavřené dveře, a tak

jsem nevyběhla nahoru. V kapse mi zavibroval mobil. SMS od Félix: *koukni se za fotku vedle kasy a oprav si fasádu*. Ten snad tady má sledovací kameru, možná i na záchodě, u něj je všechno možné! Félix mi skutečně připravil kosmetickou taštičku, kde byl i kartáč na vlasy a vzorek mého parfému.

Právě jsem prostřela na baru, když se Olivier vrátil obtížený taškami.

„Ty jsi pozval regiment?“

„Nevěděl jsem, co mám vybrat,“ odpověděl mi a vyložil tašky na pult. „A tak jsem vzal od všeho trochu. Zašel jsem k Řekovi, do italského uzenářství, do sýrárny... a jako dezert jsem koupil čokoládové koláčky, ale řekl jsem si, že bys možná měla radši ovoce, tak jsem vzal i ovocné koláče...“

„To jsi nemusel.“

„Rád se o tebe starám.“

„Myslíš, že potřebuju, aby se o mne někdo staral?“

Svraštil obočí.

„Ne... přitahuješ mě a dělá mi to radost...“

Podívala jsem se na své nohy, lehce se mi podlamovaly.

„Nejsem tady doma, ale můžeme si sednout?“

Uměl mě dostat do pohody a dokázal potla-

čit napětí pramenící z tohohle improvizovaného rande.

Ztratila jsem pojem o čase. Nepamatovala jsem si, kdy jsem naposledy strávila tak příjemný večer. Olivier mě bavil, vykládal veselé historky o svých klientech se zablokovanými zády. Měla jsem před sebou spontánního muže bez existenciálních problémů, kterému ke štěstí stačily prosté věci. Naznačil mi, že by se rád něco dověděl o mně.

„Jsi pořád trochu rezervovaná... Říkám si, proč asi... nenaháním ti strach, že ne?“

„Ne, odvětila jsem s úsměvem. „Jenomže jsem už hodně dlouho nebyla v podobné situaci...“

„Zažila jsi bolestný rozchod? Promiň, jestli jsem netaktní...“

„Ne... je to trochu komplikovanější... není snadné to vysvětlit...“

„Tak se k tomu nenuť...“

„Ale ano, je to třeba... Možná už mě potom nebudeš chtít vidět...“

„No, jestli mi oznámíš, že jsi někoho zavraždila...“

„Ujišťuju tě, že jsem nikoho nezabila!“ odpověděla jsem se smíchem.

Oči mi přebíhaly zprava doleva, pořádně jsem se nadechla a pustila se do toho:

„Oliviere... před třemi lety jsem ztratila man-
žela a dceru při automobilové nehodě...“

„Diane... to mě...“

„Ne, nic neříkej, dneska už je to dobré. Ale ni-
koho jsem od té doby neměla... musím říct, že...
je to poprvé, kdy je mi s nějakým mužem dobře.
Pochopila bych, kdyby ti to nahánělo strach...“

Sklopila jsem hlavu a koukala se dolů. Olivier se
sklonil a hledal můj pohled zespoda. Zasmála jsem
se. Neodtáhl se ani neuzavřel, zůstal úplně stejný.

„Co bys říkala nějakému povzbuzení?“

„Ano.“

„Můžu jít za bar a otevřít další lahev?“

Kývla jsem a sledovala ho pohledem.

„To je sen pubertáka, chápeš?“ dodal se smí-
chem.

„Tak do toho, udělej si radost!“

Našel lahev a vývrtku a nalil nám. Soustředil se
na to a mne to dojalo a uvolnila jsem se.

„Jde ti to. Mohla bych tě zaměstnat.“

„Umím jenom pomocné práce,“ odpověděl
a mrkl na mě.

Chystal se sednout si zase ke mně, když si
všiml rámečku s rodinnými fotografiemi. Tázavě
se na mě podíval.

„Můžu?“

„Jasně.“

Vzal rámeček a zblízka si prohlížel fotky.

„Félix měl k tvé dceři blízko, vid? Vypadá tak.“

„Je to její kmotr... nevadí ti, když si zapálím?“

„Jsi doma. Možná o tom nechceš mluvit.“

„Jestli se chceš na něco zeptat, do toho...“ odvětila jsem a zapálila si cigaretu.

Odložil obrázek na místo a sedl si ke mně.

„Co jsi dělala ty poslední tři roky? Teda myslím... aby ses z toho dostala... nikdo si asi neumí představit, čím sis prošla.“

Zhluboka jsem se nadechla, dokouřila jsem a típla cigaretu, než jsem zareagovala.

„Celý rok jsem nevycházela z našeho bytu... Za to, že jsem zůstala naživu, vděčím Félixovi. Neustále mě prudil, a tak jsem se rozhodla, že odjedu... Žila jsem skoro rok v Irsku, v zapadlé vsi, kde jsem měla pár kroků k moři...“

„Jaké to bylo?“

„Vlhké, ale rozhýbalo mě to. Je to tam krásné, moc krásné, víš... Krajina je úchvatná, stojí za to tam jet...“

Bojovala jsem se vzpomínkami, odmítala jsem nechat se zaplavit irskými fantomy.

„Nakonec jsem se vrátila do rodného hnízda a od té doby je mi fajn. Už nemám chuť umřít... Chci žít, ale klidný život v Paříži, v *Lidech*... Tak to je všechno...“

Pousmála jsem se.

„Děkuju, že ses mi svěřila. Na víc se tě nebudu ptát.“

Jemně mi odhrnul vlasy z čela a pohladil mě. Zachvěla jsem se.

„Pomůžu ti uklidit, než půjdeš spát.“

Zvedl se, znovu zašel za bar a pustil se do nádobí. Šla jsem za ním a utírala talíře, které mi podával. Poslouchali jsme *No surprises*, jelo to pořád dokola a nemluvili jsme. Ve stísněném prostoru jsme se neustále jemně jeden druhého dotýkali rameny, bylo mi to příjemné. Když bylo všechno čisté a uklizené, šel si Olivier pro bundu.

„Půjdeš nahoru domem?“ zeptal se.

„Ano.“

„Dobře se zavři.“

Doprovodila jsem ho ke dveřím, zastavili jsme se proti sobě a zadívali se na sebe.

„Diane, nebudu na tebe tlačit, nechám ti čas, abys ke mně přišla sama, jestli budeš chtít... Počkám na tebe tak dlouho, jak bude třeba...“

Přiblížil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Nemám strach.“

Potom mě políbil na tvář. Nebyly to dva přátelské polibky, které nic neznamenají – ostatně jsme si je až dosud nikdy nedali. Ne, jednoduše

se jeho rty dotkly mé tváře a byl to důkaz jeho sli-
bu a jeho taktu.

„Dobrou noc.“

„Díky,“ vypravila jsem ze sebe šeptem.

Vyšel a počkal, až všechno zamknu, pak se tepr-
ve vzdálil. Vylezla jsem nahoru omámená a nohy
jsem měla jako z vaty. Lehla jsem si. Potkala jsem
muže, který mi do života vnese radost? A nechám
si to líbit?

~ 4 ~

Ve dvou následujících týdnech se Olivier skoro každý den u nás zastavil. Někdy jen aby mě pozdravil; jindy přišel na kávu nebo večer po práci na skleničku. Už nikdy mě potom nikam nepozval, ani se ke mně fyzicky nepřiblížil. Nechával mě, abych si zvykala na jeho přítomnost, ochočoval si mě a fungovalo to: hlídala jsem stále hořečnatěji ulici, číhala na jeho příchod, byla jsem zklamaná, když odcházel, a když jsem si šla večer lehnout, ještě jsem na něj myslela. Přesto jsem nedovedla udělat první krok, nedokázala jsem mu sdělit, co cítím. Pomyšlení na budoucnost mě děsilo.

~ ~ ~

Strávil svoji polední pauzu v *Lidech* a právě byl na odchodu, když na mě zaútočil Félix. Ani jsem ho neviděla přicházet:

„Na co si to hraješ?“

„Cože?“

„Začíná mi být toho chudáka líto. Necháš ho, ať se v tom plácá, a přitom z něj nespustíš oči. Vždyť to vidím, celý den ho vyhlížíš, když přijde, tak koktáš... Na co čekáš, prosím tě? Proč na něj neskočíš?“

„Nevím...“

„Je to kvůli Colinovi? Myslel jsem, že už tě to přešlo.“

„Ne, to není Colin. Abych byla upřímná, víc myslím na Oliviera než na něj.“

„To je dobré znamení.“

„Jo... ale...“

„Laskavost a trpělivost mají své meze. Dej mu trochu naděje, nebo...“

„A ty mi dej pokoj,“ odpověděla jsem, na nejvyšší míru podrážděná pravdou, která bila do očí.

Téhož večera na mě Félix vyvalil oči, když se Olivier zastavil. Olivier ke mně s nesmělým úsměvem přistoupil.

„Máš zítra navečer čas?“

„No... ano...“

„Víš, pozval jsem k sobě domů pár přátel na oslavu mého nastěhování. Rád bych, abys taky přišla. Ostatně Félix, to pozvání platí i pro tebe.“

„Přijdeme,“ odpověděla jsem dřív, než mohl Félix něco říct.

„Teď tě nechám pracovat. Tak zítra!“

Pozdravil Félix. Když za sebou zavíral dveře, podíval se na mě přes sklo a já jsem se na něj usmála.

„No vidíš, není to nic složitého!“

„Ne abys mi zítra udělal ostudu,“ napomenula jsem Félix.

Vyprskl smíchy.

Když jsme den nato zvonili na Olivierovy dveře, byla jsem šťastná, nebyla jsem ani trochu vystresovaná. Naopak, hrozně jsem se těšila, že ho uvidím. Rozhodla jsem se, že své pochyby a úzkosti přesunu na vedlejší kolej. Olivier nám otevřel a Félix, nápadnější než slon v porcelánu, nás nechal na holičkách a hýkal smíchy jako pubertáčka.

„Postará se o oživení v sále, uvědomuješ si to?“ oznámila jsem Olivierovi.

„Jen ať se baví!“

Dívali jsme se jeden druhému do očí.

„Děkuju, že jsi mě sem dneska pozval, jsem moc ráda, že s tebou můžu být.“

Bez přemýšlení jsem ho políbila na tvář.

„Představíš mě?“

Olivier mě nemusel představovat, všichni jeho přátelé už o mně slyšeli. Jen pro formu dělal, že je na rozpacích, protože na mě při tom mrkl. Dojalo mě, jak mě přijali, dělali všechno, abych se mezi nimi cítila dobře. Félix se tu rychle zabydlel, povídal si s každým a chrлил ze sebe věty. Olivier mi podal sklenici bílého a omluvil se, že se mnou nemůže zůstat:

„Musím ještě do kuchyně.“

Prohlížela jsem si jeho byt; nic tu nepřipomínalo starého mládence. Právě naopak, bylo to tu moc příjemné. Žádný binec, ale ani minimalismus. Bylo to tu útulné: pohovka potažená látkou přímo vyzývala, aby se na ní člověk stočil do klubíčka, květiny a fotografie rodiny a přátel to tady zpříjemňovaly a oživovaly. Všechno bylo jako Olivier: uklidňující.

Smála jsem se, diskutovala se sympatickými osobami v mém věku, měla jsem dojem, že jsem se opět stala ženou jako ostatní. Nelepila jsem se na Félixě, necítila jsem se ohrožená. Jedním pohledem jsem uklidňovala zvědavce: Ano, Olivier se mi líbí! Je to jenom otázka času. Byla to semknutá skupina přátel, jimž štěstí těch ostatních

opravdu leží na srdci. Nikdo se mě nevyptával na moje soukromí. Olivier byl diskrétní. Moje dobrá nálada ovšem vzala za své ve chvíli, kdy z jedné místnosti – předpokládala jsem, že je to Oliviero-va ložnice – vyšla žena s asi půlročním miminem v náruči. Vyzařovalo z ní štěstí a mateřská únava. Chtělo se mi křičet, utéct; stoupla jsem si stranou a doufala, že mě nevidí. Samozřejmě mě ve vteřině zpozorovala a přistoupila ke mně s širokým úsměvem na tváři.

„Ty jsi Diane, že? Moc ráda tě poznávám, Olivier nám o tobě hodně vykládal.“

Políbila mě, do nosu mě uhodila vůně miminkovského krému Mustela a já jsem zase byla v době, kdy se narodila Clara. Vždycky jsem milovala děti a jejich vůni, Colin mi často říkal: „Ty svou dceru normálně šnupeš!“ V době, kdy mi oba odešli, jsme zrovna pomýšleli na druhé dítě, aby měla Clara bratříčka nebo sestřičku...

„A představuju ti světlo svých očí,“ pokračovala a ukázala na mimino. „Akorát jsem jí dávala napít, když jsi... Do háje, zapomněla jsem v Olivierově ložnici medvídka! Podržíš mi ji na chvílku?“

Nečekala na mou odpověď a vrazila mi svou dcerku do náruče. Najednou jsem měla hlavu ve svěráku, krev mi ztuhla. Neviděla jsem tuhle hol-

čičku, ale SVOJI Claru. Cítila jsem její pleť, její malinkou ručičku, svírající mi prst, viděla jsem její blondaté kudrlinky. Holčička broukala a mně se v lebce rozléhal tlumený řev. Dech se mi zrychlil. Klepala jsem se tak silně, že ji určitě upustím na podlahu, jestli ji budu držet ještě o vteřinu déle. Měla jsem strach, že moje bolest jí ublíží.

„Diane... Diane...“

Zvedla jsem oči zalité slzami k Olivierovi, který na mě potichu volal.

„Vezmu si ji od tebe, ano?“

Kývla jsem. Ztuhlá křečící jsem pozorovala Oliviera, jak se stará o to mimino, jako by nikdy nedělal nic jiného. Uchopil holčičku do náruče, mluvil na ni a předal ji tomu, kdo byl podle mého soudu její otec. Potom se vrátil ke mně a objal mě kolem pasu.

„Potřebuju Diane v kuchyni!“ oznámil všem.

Než jsem vyšla z místnosti, setkala jsem se s Félixovým zoufalým pohledem. Můj přítel byl bleďý jako stěna. Olivier nás zavřel ve své kuchyňce, otevřel okno, vytáhl ze skříňky popelník a podal mi můj balíček cigaret, který musel vzít cestou sem, aniž jsem si toho všimla. Zapálila jsem si jednu a plakala jsem. Olivier respektoval moje mlčení.

„Je mi to líto,“ řekla jsem mu.

„Neříkej hlouposti, nikdo si toho nevšiml. A i kdyby, nemají do toho co mluvit. Chceš, abych skočil pro Félixem?“

„Ne...“

Popotáhla jsem, podal mi kapesník.

„Nejsem už normální... Nemůžu... nemůžu vidět děti, mimina... strašně to bolí. Pokaždé mi to připomene, že jsem přišla o dcerku, o mou Claru, lásku mého života... nikdy se s tím nesmírím... nikdy nezapomenu... nikdy nemůžu nic jiného...“

Škytala jsem, skoro jsem se dusila. Neměla jsem daleko k nervovému záchvatu. Olivier ke mně přistoupil, osušil mi tváře a objal mě. Najednou mi bylo líp, byla jsem v bezpečí, cítila jsem, jak je něžný a klidný. Nevyužil situace. Pomaloučku jsem začala dýchat normálně. Důvěřovala jsem mu, ale když jsem ho viděla s tím dítětem v náručí, jen jsem si v duchu potvrdila, čeho jsem se v hloubi duše bála a co mi bránilo, abych s ním navázala vztah.

„Nejsem žena pro tebe...“

„Jak to s tím souvisí?“ zeptal se mě potichu.

Vymanila jsem se z jeho objetí.

„Jestli to mezi námi půjde...“

Jemně mě zase objal, nechala jsem si to líbit.

„O tom vůbec nepochybuju!“ oznámil mi a pohladil mě po tváři.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.